

بسم الله الرحمن الرحيم

پشت پرده‌ی گرانی نفت؛ بیشترین سود را چه کسانی می‌برند؟

(ترجمه)

خبر:

به گزارش نووستی، در حالی که معمولاً افزایش قیمت نفت به عنوان یک مزیت برای کشورهای تولیدکننده تلقی می‌شود، سازمان اوپک اعلام کرده است که در عمل، بزرگ‌ترین بهره‌مندان از افزایش قیمت نفت، کشورهای بزرگ مصرف‌کننده، به ویژه اعضای سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD)، هستند.

اوپک توضیح می‌دهد که این باور رایج که هر افزایش قیمت نفت به معنای سودهای کلان برای تولیدکنندگان آن است، چندان دقیق نیست؛ زیرا بخش عمده‌ی درآمدها نه از فروش نفت خام، بلکه از فروش فرآورده‌های نفتی به مصرف‌کنندگان در بازارهای خرده‌فروشی به دست می‌آید.

بر اساس اعلام اوپک، کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) از فروش فرآورده‌های نفتی مانند بنزین، دیزل و سایر مشتقات نفتی، درآمدی به مراتب بیشتر از درآمدی کسب می‌کنند که کشورهای عضو اوپک از صادرات نفت خام به دست می‌آورند.

تبصره:

در حال حاضر، سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) از ۳۸ کشور تشکیل شده است. این سازمان که در سال ۱۹۶۰ بنیان‌گذاری شده ابتدا از کشورهای اروپای غربی و آمریکا و همچنین کشورهایمانند جاپان، کوریای جنوبی، ترکیه و کیان یهود تشکیل شده است. به طور کلی، اعضای این سازمان را کشورهای تشکیل می‌دهند که نظام سرمایه‌داری در آن‌ها حاکم است.

بر اساس آمار اوپک، کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) در سال‌های اخیر به طور اوسط، سالانه حدود ۲,۷۳۱ تریلیون دلار از فروش فرآورده‌های نفتی درآمد به دست آورده‌اند؛ در حالی که درآمد نفتی کشورهای عضو اوپک تنها حدود ۶۴۴ میلیارد دلار بوده است.

این ارقام نشان می‌دهد که درآمد کشورهای مصرف‌کننده از فروش محصولات نفتی، نزدیک به ۲,۱ تریلیون دلار بیشتر از درآمدی است که کشورهای اوپک از صادرات نفت خام به دست می‌آورند.

بخش بزرگی از قیمت نهایی سوخت را مالیات‌هایی تشکیل می‌دهد که این کشورها بر سوخت وضع می‌کنند. بر اساس گزارش اوپک، در سال ۲۰۲۵ سهم مالیات‌ها در قیمت نهایی سوخت در کشورهای عضو سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) به حدود ۴۸ درصد رسید، در حالی که سهم نفت خام در این قیمت تقریباً بدون تغییر باقی ماند.

در حالی که کشورهای تولیدکننده نفت هزینه‌های سنگین اکتشاف، استخراج و انتقال نفت را هنگام صادرات آن متحمل می‌شوند، کشورهای سرمایه‌داری از این صنعت مفادی نزدیک به سه برابر بیشتر به دست می‌آورند.

اگر هزینه‌های استخراج، تولید و حمل‌ونقل را از درآمد کشورهای صادرکننده نفت کم کنیم، سهمی که برای آن‌ها باقی می‌ماند، ناچیز خواهد بود؛ اما کشورهای غربی و شرکت‌های وابسته به آن‌ها همواره تریلیون‌ها دلار مفاد به دست می‌آورند. حتی در بسیاری موارد، با افزایش قیمت جهانی نفت، سودی که این کشورها کسب می‌کنند از سودی که در دوران کاهش قیمت نفت به دست می‌آورند نیز بیشتر می‌شود.

در اینجا هر مسلمانی که نسبت به سرنوشت امت خود احساس مسئولیت دارد، حق دارد پرسد: این ثروت عمومی، یعنی نفت که با بهایی ناچیز به کشورهای غربی و هم‌پیمانانشان فروخته می‌شود، واقعاً چه سودی برای مسلمانان دارد؟

بخش بزرگی از درآمدهای نفتی، به جای آن‌که در خدمت مردم قرار گیرد، دوباره به کشورهای غربی و دولت‌های استعمارگر بازمی‌گردد و در همان جا سرمایه‌گذاری می‌شود. افزون بر آن، مبالغ هنگفتی نیز برای خرید سلاح و تجهیزات نظامی از همان کشورها پرداخت می‌شود. از سوی دیگر، بخشی از درآمد چاه‌ها و خطوط لوله‌ی نفت نیز مستقیماً به حساب‌های شخصی حاکمان می‌آید.

در چنین شرایطی این سوال مطرح می‌شود که واقعاً چه مقدار از ثروت نفت به مسلمانان می‌رسد؟

مسلمانان هر روز در سایه‌ی این نظام‌ها چه اندازه زیان می‌بینند؟ آیا زمان آن نرسیده است که امت، اختیار و اراده‌ی خود را بازپس گیرد و ثروت‌هایش را در مسیر منافع واقعی خود به کار گیرد؟

نویسنده: حسام الدین مصطفی

مترجم: حسن سلحشور